

врахувати у прогностичних сценаріях (політичних, нормативно-правових, ринкових зрушеннях та ін.).

Перспективи подальших досліджень. Напрямом подальших досліджень визначено формування інтегрованої системи фінансового прогнозування та її бази знань – вихідної частини експертної системи, яка містить евристичні правила та імітаційні рішення щодо аналізу можливих ризиків зовнішнього середовища, умов управління інвестиційними проектами, цільових пріоритетів суб'єктів господарювання щодо позицій стійкості фінансового зростання, стратегічного фінансового планування, удосконалення системи бюджетування.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Дем'яненко М.Я. Проблемні питання державної політики фінансової підтримки сільського господарства / М.Я. Дем'яненко // Економіка АПК. – 2011. - № 7. – С.67-76.
2. Тулуш Л.Д. Фіскальне регулювання процесів вітчизняного природокористування / Тулуш Л.Д., Боровик П.М. // Фінансово-економічні проблеми стабільного розвитку економіки України / за ред. А.Ф. Головчука та О.О. Непочатенко. – Ч.: 1. – Умань: Візаві, 2010. – С. 106-114.
3. Лупенко Ю.О., Лупенко Є.І. Фінансування інвестицій у сільськогосподарське виробництво / Ю.О. Лупенко, Є.І.Лупенко // Економіка АПК. – 2010. - № 10. – С.122-125.
4. Шолойко А.С. Страховий захист виробництва продукції рослинництва від природно-кліматичних ризиків. – К. : ННЦ ІАЕ, 2011. – 210 с.
5. Городничев П.Н. Финансовое и инвестиционное прогнозирование: [учеб.пособ. для вузов] / П.Н.Городничев, К.П. Городничева. – М.: Экзамен, 2005. – 224 с.
6. Соловйова Н.І. Інтегрована система фінансового прогнозування в аграрному секторі: [моногр.] / Н.І. Соловйова. – Херсон: Тімекс, 2010. – 386 с.

УДК 331.5.024.5

ФОРМУВАННЯ РИНКУ ПРАЦІ СІЛЬСЬКИХ ТЕРИТОРІЙ

Стефанюк С.В. – здобувач,

Мармуль Л.О. – д. е. н., професор, Херсонський ДАУ

Постановка проблеми. Динаміка процесів, що визначають рівень життя сільського населення на даному етапі, вказує на незадовільний стан розвитку сільських територій, для яких характерна глибока демографічна криза, брак мотивації до праці, безробіття, занепад соціальної інфраструктури та зникнення з карт населених пунктів. Прагнення України до інтеграції в Європу потребує негайної зміни ситуації, що склалася в селі та прийняття рішень. Без подолання негативних тенденцій в занепаді сільських територій, де проживає близько 30 % населення України, наша держава не зможе на рівних конкурувати з системами інших країн, в яких рівні життя сільського та міського населення максимально зближені. Усе це загрожує відпливом активної та працездатної частини сільського населення до міст, що робить занепад сільських територій самовідтворюваним процесом.

Результати досліджень. Несприятливі тенденції щодо погіршення рівня та якості життя в сільській місцевості приводять до зменшення кількості сільського населення та катастрофічної ситуації на селі. Потрібно приймати на державному рівні рішення щодо недопущення повного розвалу українського села.

Одним із першочергових факторів є демографічна проблема. Відбувається зменшення чисельності населення в сільській місцевості. Це веде до зменшення сільського та зростання міського населення України. Цей процес відбувається з причин як дисбалансу народжуваності та смертності, так і міграції.

Скорочення сільської частини населення за рахунок цих факторів приводить до збільшення демографічного навантаження в сільській місцевості, що посилює ресурсні потреби для вирішення економічних та соціальних проблем, пов'язаних з соціальним забезпеченням непрацездатної частини населення та лягає тягарем на бюджети сіл та районів.

Ситуація погіршується високою кількістю розлучень та низькою кількістю шлюбів. До процесу скорочення чисельності сільського населення додається також міграція: внутрішньорегіональна, міжрегіональна та міждержавна, які є індикатором економічного і соціального становища. Внутрішньодержавна та міждержавна міграція сільського населення посилює непривабливість проживання на сільських територіях, особливо для молоді.

Залишається дуже гострою проблема безробіття на селі. Головною причиною безробіття сільського населення – це падіння обсягів сільськогосподарського виробництва, про що свідчать різке зменшення посівних площ та поголів'я великої рогатої худоби. Незважаючи на те, що кількість створених робочих місць зростає – проблему працевлаштування це не вирішує. Кількість звільнених працівників у сільському господарстві у півтора разу перевищує число прийнятих.

Стан соціально-економічної інфраструктури сільських територій підтверджує наявність глибокої кризи. Становище економіки села, недофінансування соціальної сфери приводять до загрози фізичного руйнування її матеріально-технічного потенціалу.

У незадовільному стані в селі перебувають об'єкти освіти, охорони здоров'я та культури. Наявна матеріальна база культурно-побутових об'єктів не відповідає нормам. Школи в основному не мають сучасного технічного обладнання, опалення дітей дошкільними закладами менш ніж на третину.

До негативних наслідків приводить руйнування інфраструктури сільських лікувальних установ. Кількість сільських лікарень скорочується, поспіль практично припинені виїзні форми медичного обслуговування, знизилася обсяги та якість профілактичних медичних заходів.

Слід відзначити, що через високий рівень зношеності основних фондів фактичні втрати потенціалу інфраструктури сільських територій істотно перебільшують офіційні дані.

Український сучасний рівень соціальної інфраструктури села створює реальні передумови для погіршення соціально-демографічної ситуації в сільській місцевості. Подолання проблем, що склалися в цій галузі, вимагає безпосереднього втручання держави шляхом фінансування конкретних цільових програм соціального розвитку села.

Висновки. Поліпшення соціального та економічного становища на селі вимагає перетворень в агропромисловому комплексі країни та заходів щодо підготовки сільгоспідприємств в умовах повноцінного функціонування ринку землі, впорядкування та ефективного впровадження існуючих цільових програм державного розвитку села.

Необхідний моніторинг демографічної ситуації в сільських територіях та інформаційного забезпечення досліджень у цій сфері з метою зниження рівня демографічного навантаження та поліпшення стану соціального забезпечення, створення умов для ефективного використання трудового потенціалу людей пенсійного віку в сільській місцевості.

Потрібно впровадження заходів щодо заохочення інвесторів сільськогосподарських підприємств в інвестуванні у розвиток комунальної та транспортної інфраструктури, соціальної сфери сільських населених пунктів, розробка нормативно-правової бази здійснення місцевими органами влади емісії позичкових цінних паперів з метою спрямування отриманих коштів на розвиток об'єктів місцевої інфраструктури.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Коломойцев В.Е. Сучасний етап економічного розвитку країн та світовий досвід структурних зрушень. Київ, 1997.
2. Лібанова Е.М. Ринок праці. Київ, 2003.
3. Соколенко С. І. Глобалізація і економіка України. Київ, 1999.
4. <http://old.niss.gov.ua>.

УДК: 330.101.541 (009.12):658

АНАЛІЗ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ УКРАЇНИ ЗА ПОКАЗНИКОМ «МАКРОЕКОНОМІЧНА СТАБІЛЬНІСТЬ»

*Федорова Т.В. – асистент,
Данелюк К.М. - магістр, Херсонський ДАУ*

Постановка проблеми. Характеризуючи сучасний стан інвестицій в [Україні](#), можна зазначити, що на сьогоднішній день наша держава не здобула серйозних досягнень у забезпеченні національної конкурентоспроможності. Показники якості української інфраструктури не відповідають європейським стандартам, а також не досягають рівня найбільш розвинених країн СНД. Важливим чинником підвищення конкурентоспроможності мають стати реформи в інституційному середовищі, а саме потрібні кардинальні зміни у виборі пріоритетів національного економічного розвитку в глобальній конкуренції, тому важливе усвідомлення змісту і структури фундаментальної економічної категорії - конкурентоспроможність країни.

Стан вивчення проблеми. Проблема конкурентоспроможності за своєю значимістю та актуальністю посідає вагоме місце серед розвинених країн світу. Дослідженням даного питання займалися такі економісти – міжнародники: А.Сміт, Д.Рікардо, Е.Чемберлін, М. Портер, А. Лернер, А.Томпсон, Б.Олін. Серед вітчизняних вчених найповніше дану проблему розглянули й проаналізували: Б.Пасхавер, В.Андрійчук, О.Онищенко, П.Гайдуцький, Я.Базилюк, Л.Антонюк. Проте, недостатньо висвітленим лишається питання підвищення рівня конкурентоспроможності України та виявлення факторів, що спричинили б його ріст.